

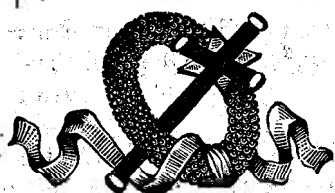
BALUAROS SITGES

PREUS DE SUSCRIPCIÓ: SITGES: trimestre, 1'50 pessetes;
 ESPANYA: any, 7 ptes.; AMERICA: id., 2'50 pesos (or)

ANUNCIS, ESQUELES, REMESOS I RECLAMS
 segons tarifa establerta i a preu convencional.

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: PARELLADAS, N.º 9.
Telefon n.º 367

Els treballs es publiquen baix la exclusiva responsabilitat
 dels respectius autors. No s' retornen els originals.

D.ª Francisca Casadevall i Torralbas viuda de D. Joan Soler

passà a millor vida el dia 26 del corrent, a les 10 del matí, havent rebut els Ss. Sagraments i la Benedicció Apostòlica

(E. P. D.)

Ses desconsolades filles. Maria, Teresa i Mercè; fills polítics, Magí Farràn, Joan Arias i Lluís Catasús; nets; pare, D. Felip Font Falp; germans, germans polítics, nevots, cosins, demés parents i la raó social *Catasús Soler Hnos.*, de Barcelona, al participar a les seves amistats tan sensible pèrdua, les hi pregunten la tinguin present en ses oracions i es serveixin assistir als funerals que en sufragi de la seva ànima se celebraran en la Església parroquial d' aquesta vila el prop vinent dimars, dia 11 del corrent, a les deu del matí; per quin especial favor els quedaran sumament agraits.

Sitges, 8 de Desembre 1917.

No s' convida particularment.

Per respecte a la santetat del Temple, el dol es dona per despedit.

La Nacionalitat Catalana

Catalunya pobra, sense comerç, sense indústria; Catalunya sense direcció política autònoma, va quedar també sense cultura pròpia, subjecta a la cultura de la Cort, tributaria de la cultura castellana. En Boscán escriu en castellà les seves composicions poètiques; en Pujades publica en castellà la seva *Crònica* que havia començat en llengua catalana; en castellà escriu els seus *Anales* en Feliu de la Penya; en castellà els galantejadors componen sonets y madrigals a les dames en les reunions de la noblesa provincialiana y ha d' anar seguint com un plany, com una queixa, la tongada estèril, plorànera, dels pagenirichs de la llengua catalana.

Les poques manifestacions, y encara neulides y encarcerades, de la cultura nostra d' allavors, són castellanés. L' ideal que allà-

vors esdevenia, lo futur que s' feya actual era un ideal de assimilació a la llengua y la cultura castellanés que arribaven a Catalunya ab l' esclat esplendorós, ab la auriola gloriosa, ab els prestigis irresistibles de la augusta, sacra, cesàrea y catòlica magestat de la corona. Quan en 1714 va caure l' últim baluart de les llibertats polítiques, ja la intel·lectualitat catalana havia adoptat el castellà per llengua vulgar de la cultura, com més tard havia de adoptar-se en tots els actes de la vida pública, com més tard havia de convertir-se en única llengua escrita de la nostra terra.

Pobra, sense acció política, sense cultura pròpia, sotmesa al govern, a la llengua, a la direcció social d' un altre poble, Catalunya va perdre la noció de la pròpia personalitat; va devenir provin-

cia. Ànimes escullides varen conservar tot temps el recort del passat y mantenir la protesta passiva contra l' present, però passaven silencioses, isolades, y, al capdevall, fins en aquets esperits clarividents, va esborrar-se la consciència reflexiva de la col·lectivitat, restant no més, ab accentuació especial, el meteix sentir inconscient de la massa.

La tardor havia acabat; el hivern projectava la seva ombra sobre la terra catalana.

Però no van ab simetria les transformacions dels pobles. Comencen pels cercols superiors de la vida nacional y, després, irradien, en ondes concèntriques, fins a les capes socials més fones, que son també les més fortament encastades a la costum, les més resoltament contraries a les innovacions, a les mudances. La transformació està virtualment acomplida quan tots els centres propulsors de la vida nacional

han sentit el nou impuls, pe rqué cada centre propulsor, fatalment, necessàriament, trasmet la impulsio rebuda, en irradiacions indefinides, a tot el sistema social de que ell es centre. Mes, sovint, el impuls del nou ideal està en curs de transmissió, no ha arribat a les capes socials extremes, quan ja una nova corrent comença a fer vibrar el centre propulsor; y encara van arribant a la periferia les primeres impulsions quan ja l' impuls d' aqueixa corrent nova ha començat un nou procés de irradiació.

Així s' produeix, en els renaixements, un fenomen que desorienta y confon a molta gent: avancen simultaniament dues impulsions contradictòries en diferents graus de la escala de transmissió. Així, avuy, a Catalunya, la corrent descatalanitzadora va acabant de dur, per la empenta rebuda, la seva acció cap a les periferies de la vida catalana.

quan ja en els cims enlairats la nova corrent escampa la seva acció catalanitzadora. Coexisteixen, donchs, un procés de catalanització y un de descatalanització, tots dos en moviment, en activitat, el un obrant pels vols dels cercols superiors, l'altre foragitat dels alts furgant per la periferia. És natural, donchs, que mentres se restaurava en els Jocs Florals la llengua catalana, la gent se deixes d'escriure en català; que quan en Verdguer publicava en català *L'Atlàntida*, les famílies humils consideressen un insult, una ofensa, que se'ls escribissen en català les cartes; que augmentiu les disposicions ministerials de caràcter centralista en plena efervescència de campanyes nacionalistes. Això és natural, és lògic: lo que no és natural ni lògic és bassarhi pessimismes o be arguments contra les noves doctrines. Vist per sobre, sembla que avença més la corrent que guanya les gentades. Mes no és així. La que arriba a la massa, és la corrent que mor; la que veritablement avença y triomfa és la que domina en els cims, en els centres d'impulsió, en els cercols propulsors de la vida nacional.

Quan els turcs varen ensenyorir-se de Constantinopla y Colom va descobrir l'Amèrica, virtualment va quedar acomplida la ensorrada econòmica de Catalunya; prou se resisteix la nostra terra, però la impulsio d'aquets fets trascendentals, de mica en mica, acaba ab la prosperitat de Catalunya. Quan Ferrán el Catòlich, ab la unitat espanyola, va fer omnipotent la monarquia, virtualment varen restar destruïdes les llibertats populars: no érem encara a Villalar, al cadafalch den Lanuza ni al Decret de Nova Planta, pero fatalment havíem d'arribarhi; perquè no més la voluntat del rey les sostenia y, si la voluntat del rey les aguantava, la mateixa voluntat podia derrocarles. Quan Felip II va fer de Madrid la Cort d'Espanya, virtualment va ésser consumada la subgecció de Catalunya al pensament y la direcció del poble castellà: llargà va ser la resistència, però desde allavors la invasió ha seguit fatalment y encara avuy continua en el si de la nostra patria renaixenta.

En el cor mateix d'aqueix hivern va començar la vida nova. Com feconda la llevor colgada en ses entranyes, la terra va fecondar l'esperit català que el mal temps va arracararhi.

La terra és el nom de la patria,

la terra catalana és la patria catalana: totes les generacions ho han sentit, totes les generacions ho han consagrat. La terra dels pares que guarda les despulles dels nostres morts y guardará les nostres y les dels nostres fills, és la terra viva de les generacions que són, el pit may assecat que nodrirà a les generacions vinents com ha nodrit a les passades,

Quan Catalunya va restar pobre y subgecta, quan va devenir provincia, l'esperit català, foragitat de les altures, va esperar colgat en les classes terraçanes que tornés el bon temps de germinar, créixer, florir y treure ufanà. Les gents encastades a la terra per tradició, per amor, per necessitats de viure, varen ser la claustra materna aont l'esperit català va arredossarse, aont va sentir el primer impuls de grillar y créixer.

La terra, dipòsit grandios de la vida nacional, havia anat donant a la patria elements succesius de prosperitat y de força. En les reculades centúries de la Edat Mitja va nodrir les ciutats, després va crear les viles y sempre una corrent seguida, may estroncada, va anar dautent a la classe burgesa y menestrala de les viles y ciutats la sanc sobrerera de la terra.

Mentres aqueixa avanguardia de la terra, mentres els burgesos y menestrals acomplien l'obra social de enriquir amb el comerç y el treball dels obradors la patria y l'obra pública de pactar ab la monarquia les llibertats populars, y bullien en cases comunals y en Corts y Parlaments, una transformació en el camp anava solidant-se: la redempció dels pagesos, la transformació de tota una munió de esclaus en propietaris de la terra.

† ENRICH PRAT DE LA RIBA

(Acabarà)

Cant a la nostra RIBERA

¡Oh, Ribera magestuosa, exuberant, esplèndida, aristocràtica, exquisida i noble! ¡Pati de Subur; camp del Sol, jardí de la Poesia, palau de l'Art, sojorn de la Bellesa, niu de l'Amor, bosc del Encís, mansió de la Gracia!

¡Oh, Ribera clara, ardenta, lluminosa, musical i fresca! Racer espiritual, cau d'il·lusions, perla del mar blau, ofrena de gloria!

¡Oh, Ribera somrienta, plàcida, galana, coqueta, armònica i gentil; inspiració de la ploma i del pinzell, del cizell i de la paraula;

esqueix de primavera, preferència de fines damiselles, caliu de noves esperances, visió de grata i eterna recordança!

¡Oh, Ribera, que sabs trencar el mutisme de la marina amb melodies d'aucells i fulles, i brises regalades; que omplenes l'espai de flayre i de color, endiumenant-lo gayament! : Sigue-s, així mateix, l'esguard serè de la bella, de la blanca Subur; sígues-ne la raó, la atracció, la seducció; sígues-ne, en summa, l'esperit.

GASPAR VIRELLA

Sitges, 9-XII-1917

El piano de la nena

Varen posarlo esplèndit el pis... Fins piano hi tenien... Perque, ja ho deya en Manel:—Encara que ni ella ni jo 'l sapiguem tocar, el sabran tocar els nostres fills...

Era la seva deria: tenir un fill que sabés tocar el piano. Es dir, un fill: una filla... una nena rossa, aixerida, que fora l'admiració de propis i extranyos i l'enveja de les seves companyes del Conservatori... ¡No n'estarien poc de contents ells, els seus pares, quan fos espigadeta, veyent el seu retrat en diaris i revistes!... No més de pensarhi, tots dos s'estremien d'emoció.

—Diguin lo que vulguin, ha de ser una satisfacció molt grossa, ¿oy, Maria?—feya en Manel.

—Ja ho crec que sí!—responia ella.

I tot era fer calendaris sobre les satisfaccions que la nena 'ls proporcionaria ab el seu talent.

El moble més ben tractat de tota la casa, era 'l piano... En certa ocasió, fins varen despatxar una minyona, perque va atrevir-se a obrir-lo i a passar el dit de cap a cap de les tecles, arrancant un seguit de notes que varen rompre sobtadament la quietut del pis... Vès quin atreviment! Tocar el piano de la nena... aquell piano qu'ells, ab tot i serne 'ls senyors, respectaven com si fos cosa sagrada!

D'ensà d'aquell dia, la Maria va tenir el piano tancat, guardantne la clau a la butxaca i no permetent tan sols que cap minyona s'hi acostés per espolsarlo ni passarhi 'l drap. Era cosa massa delicada per abandonarla a mans del servey.

Tant als coneguts de la banda d'ell com als de la banda d'ella, lo primer que 'ls cridava l'atenció era 'l piano.

—Ay, filla ¿piano i tot? ¿Que 'l toca, donya Maria?—

¿Què havia de tocar la pobra? Prou feyna havien tingut els seus pares per ensenyarhi 'ls quatre mots de lletra que sabia!

—Que toca 'l piano, don Manel?...—

A cada pregunta per l'estil, solien sofocar-se tots dos. I lo millor era que, com més ne sentien, més vermells se tornaven. En lloc de acostumarhi, cada cop els venia la cosa més de nou.

—Es per la nena, ¿sab?—solia respondre tot quequejant en Manel.

I tot era regirarse 'l magí per donar un tom al diàleg i canviar de tema.

Perque 'l cas era que 'ls mesos passaven i la Maria no presentava cap senyal que els podés donar esperances de que realitzarien el seu somni.

Finalment a la vesprada d'un dia de tardor, s'estaven marit i muller asseguts al sofà, davant per davant del piano, quan

ella, ab veu melosa i a cau d'orella, com si temés que la sentissin les estatuetses de bronze de sobre la cònsola, va dirli a n'ella que se sentia tota transformada i que semblava que a dintre seu s'hi remogué quelcom...

En Manel va abraçarla commogut i li donà dues llàgrimes d'alegria que li varen rosolar galtes avall, varen confondre's ab el doll que n'exia dels ulls d'ella.

¡Quina felicitat la dels dos esposos!

I ab quina fè i ab quina enteresa li varen replicar al primer visitant que va gosar retreure 'l piano!...

Doncs ¿què? Potser sí que tots els seus coneguts se creyen ab dret a burlarse d'ells... Potser sí que 's pensaven que no tindrien may cap de nena... Ja ho crec que en tindrien! I ben bufona i ben aixerida. I que tindria molt talent i fora una artista de primera.

D'aquell dia endavant, no 'ls venia a les mans cap il·lustració que no miressin si d'unya algun retrat de senyoreta artista que, al trobarlo, no parlessin del gòig que faria la seva filleta, enquadrada dintre una orla en colors, vestida de blanc i asseguda davant del piano...

***

Però va venir l'època del deslliurament... ¡i va ser noy!... un bórdegas, com un temple, que, encara no va tenir quatre anys, ja se 'ls escapava pel pis i se 'n anava a jugar amb els xicots del carrer, als quals comaddava com si fos el capità de tots.

Era una criatura esbogerrada, d'aquelles que no se les pot sotjogar ab res... Cada cop que podia arreplegar la clau del piano, armava un desconcert que tots els vehins se n'escriuxien. I aixó que 'ls seus pares no li callaven may... «Ramonei, tèn compte a no rascar el piano...» «Ramonei, no axequis la funda del piano...» «Ramonet, no t'acostis al piano.»

—Es meut—solia respondre en Ramonet.

—Nó, qu' es per la teva germaneta.

—Com que no 'n tinc cap!

—Que sí que 'n tens una... I si no la tens, ja la tindrás.

—Mentidera...—

I la cosa acabava ab un revés o ab una abraçada, segons l'humor d'en Manel i la Maria.

Ja estaven decidits a fer apendre de piano al menut, quan ella va sentirse altre cop mare... Al últim potser arribaria la desitjada nena... ¡Ja era hora!

Però va ser un altre nen, tan dimoni com el primer... i com el tercer i com el quart. Perque als pocs anys els en va nixer una ratxada desesperadora. I lo pitjor del cas era que tots varen mostrar aptituds absolutament refractaries a la música.

I el piano continuava sempre al mateix lloc guardant a dintre seu les secretes armonies que ben segur n'haurien arrencat els dits primets i delicats de la nena.

¿Que haurien arrencat?... ¡Que arrencarien! ¡No faltava més!

... ¡i va venir al món un altre xicot!

***

Mestrestant, el moble seguia sent objecte de totes les atencions del matrimoni. S'havien acostumat tant a tractarlo ab respecte, que no podien sofrir que cap dels noys s'hi acostés. ¡Deu els en guardi haver tocat el piano de la nena!

A copia de temps, fins varen arribar a no tornar-se vermells per més que 'ls visitants els retrayessin el piano. ¡Qu' es cas de sofocarse! Axis com als primers anys de casats la més petita alusió els feya perdre 'ls estreps i els desconcertava, fent-los enrogir fins a les orelles, després van anarhi acostumant i varen pendres la cosa ab resignació. Més tart, a la resignació va seguir la esperansa, que va dexar el lloc a la desesperació quan, després de

posar al món un reguitzell de fills, varen arribar a l'edat que ja no se'n tenen.

Com varen plorarla 'ls dos esposos la perduda d'aquella il·lusió!... Va ser tan gran el sentiment, que, encara, algú no feya la més petita indicació relacionada ab el piano—aquell piano sempre tancat, sempre cobert ab la funda que li feya com de mortalla—sentien que les llàgrimes else caldufaven els ulls i responien ab veu tremolosa de sentiment:

—Era... el piano... de la nena... sab?...—

Al veure la tristesa dels dos esposos, els coneguts i amics que no ho eren de tota la vida, giraven de conversa, penedit de haver remogut el caliu d'un dolor passat, encès en els cors d'aquells pobres pares per la mort d'una filleta estimada.

I veus aquí que, a la llarga, fins ells mateixos varen arribar a ferse l'illusió que la nena havia existit i se 'ls havia mort al bo de les esperances.

JOSEP MORATÓ

Noces distingides

Dilluns prop-passat, dia 3 del mes que cursa, en l'aristocràtic temple de Nostra Dona de la Mercè, de la ciutat comtal, que's trobava exuberant de llum i de flors, va efectuar-se amb gran solemnitat la emocionant cerimònia d'unir-se en el sagrat llaç matrimonial la gentilíssima senyoreta Josefina Planas Robert i el distingit jove Bonaventura Blay, una i altre perteneixents a famílies sitgetanes de les que'm més apreci i estima gosen entre nosaltres.

La núvia vestia un riquíssim i senzill trajo de seda fionja, blanc, amb unes ales suaus i pures de brodat que queyen de les mànigues fins a la línia del cos.

Beneí la unió sagrada el Rvnt. Pare escolapi D. Lluís Falguera, qui endreçà a la nova parella una sentida plàtica ensalzant les virtuts d'aquest sagrament i senyalant el camí de la verdadera felicitat.

Apadrinaren als contrayents nostres compatricis i amics D. Daniel Robert i D. Antón Catasús Soler, per part de la núvia; i per la del nuvi D. Rafel Blay i D. Antón Serra, també compatricis i amics nostres.

Acabat l'acte relligiós, els concorrents al mateix van traslladar-se a la «Maison Doree», en quins elegants salons se 'ls obsequià amb un banquet, al final del qual pronunciaren petits parlaments d'oportunitat D. Ramón Coll Rodés, regidor electe per Barcelona, nostre compatrici i amic D. Ricart Roig i D. Joaquim Degollada.

En la impossibilitat de poder assistir a la festa, a la que hi era especialment convidat, el pulcre poeta i benivolgut amic i col·laborador nostre, D. Ramón Suriñach Senties envià la escayenta poesia que a continuació publiquem, la qual fou llegida amb dicció impecable pel nostre amic i company Ricard Roig, seguint al final sumament aplaudida:

A JOSEFINA PLANAS I ROBERT
EN EL DIA DE SA BODA

«Petiteta l'han casada
la filla del Carmesí».

Ai, la cansó catalana
que ara ha tornat a florir!

Josefina, nena núvia,
quí 'ns ho ha havia de dir...
Fins are jugaves dintre
i ara has sortit del jardí.

El mon és gran i s' aixampla
al teu somriure sens fi,
a ta bondat sense límits
i al teu esguard d' espasí.

«La calsàren trenta dames»,
la filla del Carmesí.

Nosaltres som més de trenta
per a poder-te servir.
Mes tú, sòls mires el nuvi
i una esclatxa per fugí.

Que una fada s' us emporti
pro, aviat, que us torni aquí.
Vostres pares i nosaltres
esperarem al camí.

—A reveure, doncs, parella
que Deu acaba d' uní.

Adeu, núvia, que 'm recordes
la filla del Carmesí.

Entre la lluïda i distingida concurrencia que va assistir a tan hermosa festa, recordem a les famílies Cabrero, Canal, Dupont, Catasús, Ferrer, Coll, Fochs, Marquesos de Villamizar, Roura, Paul, Martí, Valentí, Coquillac, Cartès, Lora, Enric, Batista, Bori, Benaprès, Oromí, Miró, Roig, Coll Rodés, Casanellas, Degollada, Fradera, Costa, Malla, Serra, Vila, Escofet, Piera, Robert, Torrents, Furesí, Mestres, Celis i altres.

Els nuvis surtiren en viatge de noces cap a Madrid, per a seguir després totes les capitals de província més importants d'Espanya.

Desitgem a la novella parella tota mena de ventures i felicitats i una lluna de mel inacable, a la vegada que transmetem a les seves apreciades famílies la nostra més coral enhorabona.

Dietari de la vila

DISSAPTE

El saló d' espectacles del Prado Suburbense es veu extremadament atapat de nombrós públic desitjós de fruir les bel·leses de les interessants cintes que amb molta cura esculleix la Empresa.

La pel·lícula titulada «La función de gala en Buffalo» i els epissodis 11 i 12 de la denominada «La hija del Circo», han fet que tothom ne surtis molt satisfet de la sessió de Cine.

DIUMENGE

Per agravarse en la malaltia que la aqueixa, són administrats els Auxilis Espirituals a l' apreciada compatricia D.ª Francisca Casadevall i Torralbas, viuda de Soler.

Desitgem que amb la Santa Visita consegueixi una bona millora la compromesa salut de la malalta.

Com de costum, els llocs ont se rendeix culte a Terpsicore es troven curullts de gentada, influinhi en gran manera la circumstancia de que és molt fresca la temperatura que en la intèrperia avuy deixa sentir-se.

DILLUNS

A les deu d' aquest matí ha entregat la seva ànima al Creador la distingida dama D.ª Francisca Casadevall Torralbas, viuda de D. Joan Soler, a la edat de 55 anys i després d' haver rebut els Sants Sagraments i la Benedicció Apostòlica.

Aixís els esforços de la Ciencia com els solícits cuidados dels seus familiars i els auxilis de la Iglesia, s'han estrellat contra els propòsits de la inexorable Parca traydora.

Rebin els seus fills i demès família el testimoni sincer de la nostra condolencia davant la pena que's aclapara i que desitgem la suportin amb cristiana resignació.

DIMARS

Amb motiu de la festivitat de Santa Bàrbara, en la propera Capella ont se venera aquesta sagrada imatge hi ha tingut lloc a les deu un solemne Ofici amb veus i música, siguentne celebrant el Rvnt. Vicari Mossèn Salvador Mas de les Valls i fent un hermós panegíric de aquell martre cristiana el Sr. Regent de nostra Parroquia, Mossèn Xercavins.

El quintet musical que dirigeix el Mtre. Torrents ha executat la missa en dò major del Mtre Ravello.

Acabat l' Ofici, en la casa payral de Santa Bàrbara, propietat de nostre distingit amic D. Josep Ballester, aquest, acompanyat de sa apreciada família, ha procedit a la repartició de 100 bonos de pa, carn i arròs, per meytat, als pobres d'aquesta vila i de Ribas.

Enviem nostra felicitació a tan bona família, a la qual desitjem que Deu li dongui força salut i anys de vida per a fer tan caritatives obres.

A dos quarts de dotze són portades al camp del repòs etern les despulles mortals de la benvolguda compatricia D.ª Francisca Casadevall, viuda Soler, assistint a tal fúnebre acte molt nombros acompanyament.

Reiterem nostre pèsam a la família de la finada, en sufragi de quina ànima se celebraran solempnes funerals el dimars pròxim, dia 11.

Els esposos D. Enric Capdet i donya Josefa Raventós passen per la dolorosa pena d' haverselshi mort el seu tendre fillet, quan tot just feya quinze dies que havia vingut al món; havent sigut enterrat aquesta tarde.

No cal dir que 'ls acompanyem en el pesar que 'ls aclapara.

DIMECRES

En el port de la ciutat comtal embarquen a bordo del trasatlàntic «Barcelona» i amb rumbo a la illa de Cuba: els nous desposats D. Lluís Mirabent Plana i D.ª Avelina Planas Panyella, D.ª Tresa Puig de Laoza i gentil filla Rosita, i els esposos D. Miquel Gimeno i D.ª Layeta Puig i fill.

A tots ells els desitjem felís viatge i prompte retorn a la patria.

DINOU

Davant les negatives verbals a la citació feta pel Sr. Alcalde per a procedir al arqueix extraordinari de Caixa, ha enviat noves comunicacions, entregades

en presencia de dos testimonis, als Srs. Mitjans, Llansó i Font per a que demà a les dotze es presentin a la Casa de la Vila per a practicar tal diligencia.

En la Junta de Vocals Associats celebrada aquest vespre són aprovats els pressupostos per a l' any pròxim; i és declarada extemporània l' una i desestimada l' altra, les instancies del «Fomento de Sitges» relatives al desballesat arbitri «Beneficis del veraneo».

DIVENDRES

Al mitgdia el Sr. Alcalde, D. Antón Hill Sabater, envia al Sr. Governador la renuncia del seu càrreg, posantho en coneixement del primer Tinent, per a que 'l succeeixi.

Suposem que tal determinació es deu a que durant els 10 dies que ocupa la Alcaldia no ha pogut lograr, apesar dels seus insistents requeriments, que's fes l' arqueix de Caixa amb l' assistencia dels que hi tenen obligació; com també per haver sigut reposat el Secretari sospès per ordre governativa.

Aixís mateix ha enviat la renuncia del seu càrreg el Secretari suplent, don Miquel Solà Puigcercós.

En la sessió municipal d'aquest vespre han quedat elegits: Alcalde, el Sr. Font, germà del Secretari; primer tinent el Sr. Mitjans, i segon el Sr. Carbonell Company.

Noves varies

El quadern n.º 239 de la LECTURA POPULAR publica «El Bisbetó», original del distingit escriptor vigatà reverent D. Josep Gudiol, Pvre.

Es ven per tot arreu al ínfim preu de 10 cèntims.

En la Colchoneria de D. Ramón Izabal, establecida en la calle Mayor, n.º 42, de esta villa, se perfeccionan EDREDONES.

Per a els anèmics, per a els neurastènics, per a els que pateixen afeccions de pit i en general per a tot organisme debilitat, el medicament apropiat és el PHOPHORRENAL ROBERT.

JAUME MARTORELL: Transports i acarreitjos diariament de Vilanova a Sitges, tal com feya l' Antón Milà: Josepet del Carro. Encàrregs; Cal Gori i Cala Remy

En l' antic establiment denominat EL PARAISO, d' En Josep Masip, se ha rebut un inmens assortit de cromos-plaques i blocs d'ALMANAC per a Any Nou.

També's venen DIETARIS de plana sencera per dia i dos dies en una, blocs «Manelic» i CALENDARIS «Catalá», «El Ermitaño de los Pirineos» i «El Principado de Cataluña».

Imprempta: Sant Joan, 5; Vilafranca

Almacenes LA VICTORIA

Agustín Rosell

Altas novedades para señoras y niñas

GRANDES EXISTENCIAS

Puertaferriosa, 25
Duque Victoria, 2

Teléfono 3339
BARCELONA

en Gamuzas, Paños, Drap París, Vetlardin, Gabardinas, Chermeuse lana, Velours lana, Panas y Terciopelos seda, a precios sumamente reducidos

en Alfombras, Tapetes, Stores, Cortinajes, Mantetetas, Nubes, Bufandas y Mantones, Mantas de lana y algodón más baratas que en la fábrica

Píoanse

los acreditados vinos embotellados de AMADEO BERTRAN

Blanco de mesa

Rosado superior

De venta: En colmados y tiendas

Disponible

SOFRE BARATO
S'obté utilitzant les ensofradores de manxa: Les de més economia
Recomanades pels millors agricultors: Preu, 6 pessetes
Encàrrecs a Jaume Torrens

VINS especials de GARRAF
dels cellers de l'Excm. Sr. Comte Guell

Es venen a casa

JOAN ESTEVA, Major, 20

Disponible

Jaume Torrens

SIASTIRE

El dueny d'aquest establiment participa als seus clients i al públic en general que ja ha rebut els gèneros per a la Temporada d'Ivern, els quals es toven exposats junt amb un variat surtit de ABRICS, trajes de vellut i pantalons de diferents robes i hetxures.

Major, 31

SITGES

VINOS de todas clases de cosecha propia

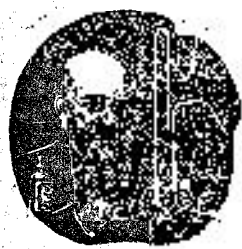
Teléfono G. 280

Bodegas LA SITGETANA de Juan Magrans Crespo

MOSCATEL dulce y seco: MALVASIA de Sitges superior

Vinos Tinto, Clarete, Rosado y Vinagre

Despacho: Calle Aragón, 339, cña BBARCELONA

Phosphorrenal ROBERT

RECONSTITUYENTE granulado - elixir - inyectable

PREPARADO POR JOSÉ ROBERT Y SOLER

INGENIERO QUÍMICO Y FARMACÉUTICO

Calle Lauria, 74 - FARMACIA - BARCELONA

Camiseria y Corbateria

32, BOQUERIA, 32

BARCELONA

GRAN ASSORTIT

en

Camisas, corbatas, mocadors
y tots els articles pertanyents al ram

La Camiseria que ven més barata
Especialitat en camisas á mida

Camiseria SANS Boqueria, 32 Barcelona

La millor MÁQUINA D' ESCRIBURE és la

Smith Premier

Agencia:

Leandre Carbonell

Sant Pere, 12: SITGES

Accessoris per a totes marques: cintes, oli, paper-carbó, &

Colchonería LA PRIMERA DEL ENSANCHE

ESTABLECIDA EN EL AÑO 1863

Alberto Prats, sucesor de V. Camins

Calle de Gerona, 83, Barcelona • Fucursal en SITGES: Calle de San José, 1

LANAS, TELAS, MIRAGUANOS, ETC

Se confeccionan edredones

Se lavan lanas y se pasan por la máquina